

נערת אפריל

אביבה סלע

גלאון. "אני ניסעת אתך" הודיעה ונסעה. כעבור שבוע כבר מצאה את עצמה בעדר

הבקר של קיבוץ השומר-הצעיר, גלאון. זה היה קשה. לקום בשתיים בלילה, לקחת את הסוסה ואת הכלב, ולצאת למרעה עם ה' עד. לשבת לפעמים שש, שמונה או יותר שעות על האוכף. ביחוד היה זה קשה ל' נעיה בת 20, שלא עבדה עבודה גופנית בחייה. אבל ברברה לא היתה ציונית שבאה לארץ בתוך אידיאלים, ולכן נשארה בקיבוץ. "זה היה קשה", היא מודה, "אבל כש' ר צים נישאו חוק, שום דבר לא קשה. חשבי' תי על זה שבארצות-הברית מקבלים בשביל עבודה כזו שלושה דולר לשעה, וזה נתן לי סיפוק."

שמונה חודשים נשארה ברברה אן קרייג בגלאון. זה הספיק לא שתבחין שהמציאות אינה כפי שהדמיון מצייר אותה. היא הת' אכזבה לא מרעיון הקיבוץ, אלא מהקיבוץ. בגלאון היו הרבה אמריקאים. היא הסתירה שם בלי ללגוד מלה עברית והתברר אכ' זכו אותה. "ידעתי שאני מוכנה למצוא קיבוץ אחר — עברתי חצי עולם בשביל קיבוץ, ולא בשביל משהו שדומה לקיבוץ."

★ ★ ★ סוסים וחזירים

ה' יפשו לה קיבוץ חדש. אבל היא העמידה תנאים. זה מוכרח להיות קיבוץ

של השומר-הצעיר (בשביל זה שהם פאנא' חיקים), קיבוץ של צברים (לצבונים יש הורים בארץ ואפשרויות להסתדר בתוך, הם לא מוכרחים להיות בקיבוץ ואם הם הולכים אני רוצה אתם), ובנוב. לדרישות אלה התאים רק קיבוץ אחד — ניר-עון. אבל שם לא התלהבו כל כך מ' הרעיון לקבלה. היו להם מספיק צרות מבנות בודדות, שהן נמצאה להם תעסוקה. רק אחרי שידולום הסכימו.

היא באה כמו עולה חדשה, עם מנסי שלוש-רבעי וגרביים ארוכות. אמרה ש' רוצה לעבוד עם בקר. צחקו במנה. זו לא עבודה בשביל בת וחוף מזה הגבול קרוב. שמו אותה בק' מנה. שם הספיקה לשמ' את כל הרסיונות של המשק. בכל פעם היתה באה ובוכה שרוצה לעבוד עם בקר. בקר לא נתנו, אבל הסכימו לבסוף לנס' אותה בחזיריה.

בינתיים הפכה ברברה לאביבה. את ה' שם החדש מצאה בדרך פשוטה. תמיד היתה מחפשת את המכתבים שהגיעו עבודה בין כל התאים. לבסוף הולטה שבתא ה' ראשון ישימו את מכתביה. מאחר שהשם אביבה מתחיל בא"ב, בחרה בה כדי לזכות בתא הראשון. את שם המשפחה שינתה ל' סלע כתם. זה שם יפה.

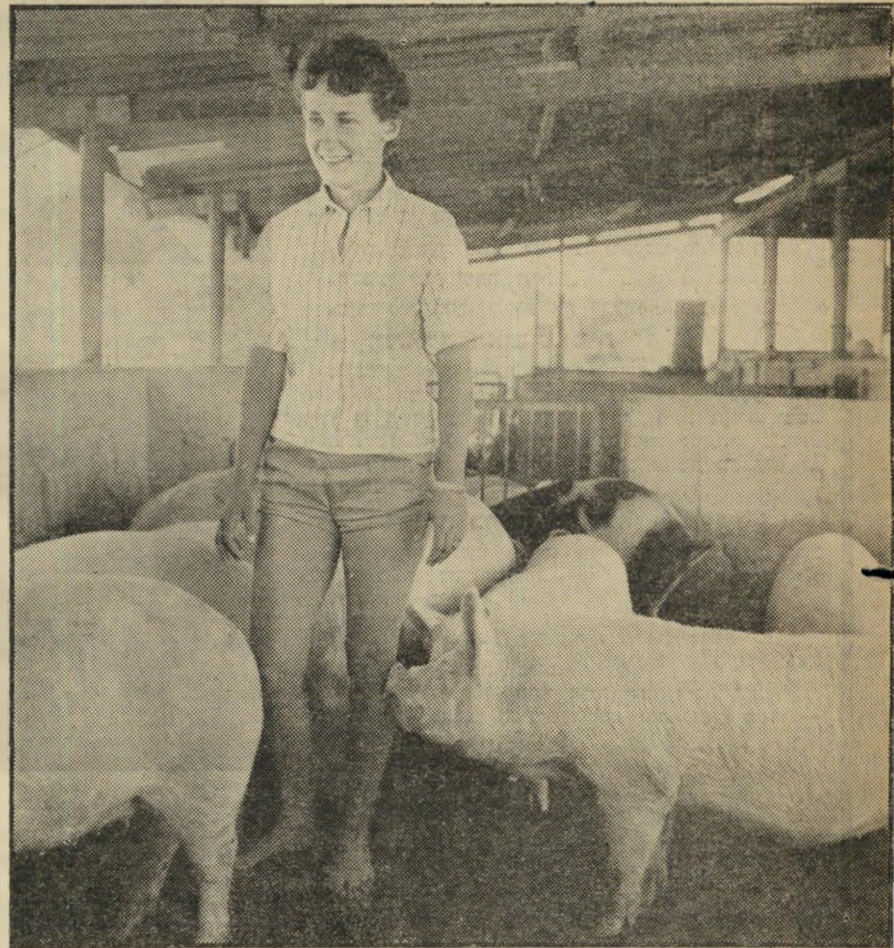
עו או לא ראתה אביבה סלע חזיר חי. בחזיריה של ניר-עון היו מאה וחמשים כאלה. ביום הראשון נתנו לה לנקות את הובל. היא בכתה. "לא רציתי לעבוד, רציתי למות. אמרו שבקר זה לא עבודה בשביל בת, וזה כן עבודה בשביל בת?" אבל אחרי העבודה סאלו אותה: "איך היה?" היא ענתה: "נפלא!" והיתה מוכרחה להש' אר. כעבור זמן קצר הפקידו את החזירים בידיה. מרכז החזיריה עבר לענף אחר. "מה עשה הממור? עבר לעבוד בבקר. כל בוקר ראינו אותו עם הפרות ליד החזיריה ורצינו להרוג אותו. אני בתוך הובל והוא על ה' סוס!"

★ ★ ★ היא היתה בפטרה

פ' תאום התחילה להבין שלגדל חזיר רים זה לא עסק פשוט. צריך לנקות ולהאכיל ולדעת מתי לסרס, כדי שהזכרים יהיו יותר שמנים ולא יעברו לוליות חזיר רות לפני זמן. בהתחלה ביקשה מאיש ה' חזיריה הקודם שיבוא לסרס, אבל לא תמיד היה בא בזמן, והיא נאלצה לעשות זאת בעצמה. "כולם חושבים שאני מבסוטיט מזה. אני לא רוצה לסרס, אבל אין לי ברירה!"

לעזמת זה שהיטת החזירים טרם נמכרה לידיה. בפעם הראשונה בה ראתה אביבה איך שוחטים חזיר קיבלה הלם. בא חבר, לקח חזיר ודפק לו כדור בראש מתה-המקלע שביד. החזיר שתת דם, קפץ, רץ קצת ונפל. ש' בכתה אביבה כמו ילדה קטנה. אחרי זה התרגלה למראה, היתה מוכנה לבצע את ההוצאה להורג ברירה בעצמה. אבל שוב השבו הזכרים, ואת לא עבודה לבת. לגדל את החזירים כן, אבל לתת לה עזוי ביד? זה לא.

וכן, ת' זמן קצר, הפכה את החזיריה של המשק מענף נחשל לענף מסודר ומכ' ניס. עתה העבירו בכנסת את חוק החזיר, צריך לחסל את הדיר, ואביבה סלע רוצה שוב לבכות. השבו להקים בשבילה לול של תרנגולות הודו. אבל זה אינו פיצוי: "חזיר זה בעל-חי, יש המלטיה, יש גורים, יש מחזור חיים. תרגול הודו זאת לא חיה

החזירים אביבה סלע וחזיריה בקיבוץ ניר-עון. עם כמה מהחזירים כמו זה המלקק את רגלה, קשרה קשרי ידידות ואף העניקה להם שמות כמו: "זלמן" ו"סמוך". חחוק הקובע את איסור גידול החזירים מהווה עבורה מכה קשה מנשוא.

בחזירה

למחנה הצעדה צועדת אביבה עם ארי בויכנען, חייל צעיר אותו הכירה בשעת הצעדה.

בכלל, זאת תרנגולת. אני שונאת אותם. אוהבת רק על הצלחתה." היום אי-אפשר לתאר את ניר-עון בלי אביבה, ואביבה לא יכולה לתאר את עצמה בלי ניר-עון. כאן מצאה את הטעם לחייה. היא אחראית על ארוחת הציפס והקבאב, כל יום ב' 11 בלילה, מרכזת חוג לאנגלית, וכשיש לה מצב-רוח כותבת שירים באנגלית. היא מקללת בערבית, הולכת תמיד יחפה, במכנסים קצרים, ואפילו עושה מה שחבריה רוצים לעשות ואינם יכולים — הולכת ל' פטרה. נסעה לשם דרך מעבר מגדל-באום והביאה מזוודה מלאה אבנים מפטרה. החב' רה לוועגים: "אבנים כאלה יש גם בקניון האדום!" וזה מרגיז אותה. אבל חוף מזה אין צרות איתה. יש לה הרבה פחות בעיות מאשר לצברית רגילה שקיבלה הכשרה. "אצלנו שיטת הקליטה היא פשוטה", הסביר הגייג'י המשק, "אנחנו מוכנים כל מי שבא אלינו. אם הוא מחויק מעמד בזה הוא כבר חיזיק מעמד בכל ויתפתח." אביבה-ברברה מחויקה מעמד. אבל זה לא מספיק לה. היא רוצה אתגרים חדשים, מבצ' עים קשים חדשים שתוכל להוכיח בהם את עצמה. כמו הצעדה, למשל. כששמעה אכרי בה עליה, התנדבה מיד. "אני שונאת ללכת", אמרה, "אבל אין לי אופי. אני מוכרחה לנסות כל דבר קשה." אם היא מחויקה עדיין בדרוכון האמרי קאי, הרי זה רק מסיבה אחת: "כל זמן שיש לי ספורט אמריקאי, אז זה סימן שאני בקיבוץ מכני שאני רוצה להיות כאן, ולא מפני שאין לי ברירה!"

כנען. אני מרגישה כמו בגן חיות, אמרה אביבה בחיך, "כולם מסתכלים עליי. למרות שלא צעדה קודם לכן מימיה למרחקים כה גדולים, הצליחה אביבה לעבור את המסלול הארוך בן שלושים וחמישה הקילומטרים, במהירות ובקלות וללא כל בעיות מיוחדות. קטע מסלול הצעדה בין רמלה ללוד, בין שיחי הצבר פוסטים צועדי הצעדה בקבוצות וביחידים. במרכז נראית אביבה סלע בחברתו של ארי בן